

wyborów mężów zaufania i o ich wyniku za-
wiadomili pisemnie sekretariat „Ogniska“.

Po myśli § 214 Regulaminu, przy wy-
borach należy dbać o to, aby upatrzony
kandydat, obok zawodowej znajomości
rzeczy, posiadał do tej funkcji niezbędny
takt, ażeby móc przeprowadzić potrzebne
postanowienia oraz utrzymać karność ze-
społu.

Po przeprowadzonych wyborach od-
będzie się konstituujące posiedzenie Ko-
misji Mężów Zaufania, na którym wybierze
się prezydium. Przewodniczącym K. M. Z.
ma być zastępca przewodniczącego Wy-
działu „Ogniska“ wzgl. członek Wydziału,
a to celem spójności i jednolitości w pro-
wadzeniu agend.

Zakres działania tak prezydium jakoteż
i całego plenum oznaczają odpowiednie
paragrafy Postanowień organizacyjnych
Cennika lwowskiego oraz Regulaminu
związkowego.

Walne Zgromadzenie, uznając koniecz-
ną i nieodzowną potrzebę aktywnej dzia-
łalności Komisji Mężów Zaufania, wzywa
wszystkich członków, ażeby w myśl po-
stanowień cennika, regulaminu związko-
wego i uchwały dzisiejszego Zgromadze-
nia, dołożyli wszelkich starań celem
wprowadzenia w życie i należytego funk-
cjonowania Komisji“.

Przed wyborami kol. Kusyk wygłosił
krótki referat w sprawie Święta 1 Maja,
poczem Zgromadzenie uchwaliło, jak co-
rocznie, wstrzymać się w dniu tym od
pracy. Przerwa w pracy nastaje dnia
1 maja o godz. 6-tej rano i trwa do 6-tej
rano dnia 2 maja.

Nastąpiły wybory Wydziału, które prze-
prowadzono kartkami.

Ze względu na spóźnioną porę (godz.
4 popoł.), dalszy ciąg Zgromadzenia
uchwalono odbyć w następną niedzielę.
W dniu tym zostanie ogłoszony wynik
wyborów oraz załatwiony będzie cały
szereg innych spraw.

W SPRAWIE 1 MAJA

Komisja Centralna Związków Zawod.

Dnia 26 kwietnia br. odbyło się w War-
szawie plenarne posiedzenie Komisji Cen-
tralnej Związków Zawodowych. Na posie-
dzeniu między innymi była sprawa święta
1 Maja.

Uchwalono następującą rezolucję:

Komisja Centr. Związków Zawodowych
wzywa wszystkie zrzeszone organizacje
i ogół zorganizowanych zawodowo robo-
tników do jaknajwyższego udziału w tego-
rocznych manifestacjach 1-szo majowych,
wspólnie z organizacjami politycznymi
PPS., ukraińskiej socjal demokracji, Bundu
i niemieckiej socjal-demokracji.

Jako hasła tegorocznego obchodu wy-
suną Związki:

Precz z zakusami wojennymi — niech
żyje pokój!

Domagamy się należytego zabezpie-
czenia bezrobotnych!

Żądamy wprowadzenia ustawy o zabez-
pieczeniu na starość!

Żądamy likwidacji dyktatury politycz-
nej!

Precz z zamachami na ustrój demo-
kratyczny państwa i na prawa kontrolne
sejmu!

Żądamy 7-godzinnego dnia pracy!

Żądamy przywrócenia samorządów
w Kasach chorych!

Sekcja Personalu Pomocniczego i Sekcja Intrologatorów.

Tego samego dnia i o tej samej porze,
w której odbywało się doroczne Walne
Zgromadzenie „Ogniska“, odbyło się w sali
„Ogniska“ poufne Zgromadzenie członków
Sekcji Personalu Pomocniczego i Sekcji
Intrologatorów w sprawie święta 1 Maja.
Zgromadzeniu przewodniczył tow. A. Dre-
wniak, sekretarzem tow. K. Maćkowska.

Referat o znaczeniu święta 1 Maja
wygłosił tow. Drewniak, który podniósł
wszystkie momenta przemawiające za ma-
nifestacją w tym dniu całej klasy robotniczej.

Piękne i doniosłe przemówienie wygło-
siła b. posłanka, tow. Markowska, wska-
zując między innymi na obecne położenie
polityczne i straszne położenie klasy pra-
cującej w obecnej dobie.

Zgromadzenie uchwaliło jednogłośnie
wstrzymać się w dniu 1 Maja od pracy,
manifestując razem z robotnikami innych
zawodów.

FRANCISZEK LEWANDOWSKI

W DRUKARNI

(Drukarzom poświęca autor)

*Blade — wychudłe — stroskane twarze,
Przeziębnięte prochem i tuszem czernione
Dziwnie posępne i dziwnie skupione:
Drukarze - Zecerzy.*

*Palce posłuszne, sprężyste i giętkie
Z miejsca na miejsce przenoszą się prędkie,
Zbijają czcionki w wiersze i kolumny,
O — zecer cieszy się, zecer jest dumny
Gdy kończy pracę i okiem kochanki,
W szare swych kolumn zapuszcza się szranki.*

*Kalander warczy — metiampaż popędza,
Zecer w zdwojonym wysiłku się zwija:
Ten wleczce ołów, a tamten odbija —
Ow przy korekcie spieszy — błędy spędza —
A wszystko huczy i lata i krąży
I do jednego wiecznie celu dąży.*

*Tu linotypy trzaskają brzęczące,
A tam — na dole — w maszynowej hali
Z głuchym warkotem rotacyjna wali,
Wciąż wypływając różnych pism tysiące:
Jak w kołowrocie wszystko grzmi i błyska
I ludźmi z kąta w kąt w rozpędzie ciska.*

Posępni stoją...

*Już znów dzień roboczy:
W pyle się, wrzawie, wciąż ich życie toczy,
Jak szara struga, co bez końca bieży.
...Na nowo czcionki składają zecerzy...*

(„TYPOGRAFIA“)

AKTUALNE ZAGADNIENIE

Mechanizacja pracy, potęgająca się z dniem
każdym i w parze z tem wzrastające bezro-
bocie — stawia organizacje robotnicze przed
bardzo trudnym problemem. Starają się więc
one o złagodzenie tych b. dotkliwych skutków
dla robotnika, wpływających z mechanizacji.
Jako jeden z pierwszych zadań wysuwa się
zmniejszenie ilości godzin pracy. W sprawie
tej zabieraliśmy już głos niejednokrotnie,
bądźto za zebraniach, bądź w naszej prasie
zawodowej. Bardzo wiele cennych uwag po-
święca tej sprawie „Pracownik Graficzny“
w artykule pt. „Aktualne zagadnienie“, który
tu powtarzamy:

Ostatnie zdobycze techniki, które umożli-
wiły zwiększenie wydajności pracy, jak rów-
nież racjonalizacja pracy, która ma za zadanie
wyzyskanie każdej minuty pracy robotnika,
stworzyły aktualne zagadnienie zmniejszenia

liczby dni pracy w tygodniu, bez obniżenia
zarobku (płacy) pracownika.

W każdej gałęzi przemysłu ulepszenia
techniczne wypierają pracę ludzką, uzyskując
na wydajności. Weźmy choćby dla przykładu
znany nam przemysł graficzny. Czyż nie jeste-
śmy świadkami olbrzymich postępów w roz-
woju techniki?

Nowoczesny offset z samonakładaczem za-
stąpi 3—4 litograficzne maszyny płaskie; ob-
iektów aparatu fotograficznego w wysokim stop-
niu ograniczył zapotrzebowanie i przerze-
dził tem już szeregi chromolitografów, linotyp
zastępuje czterech składaczy ręcznych itd.

W wielkim przemyśle, gdzie indywidual-
ność jednostki-robotnika nie gra już roli,
gdzie praca przeważnie bywa wykonywana
mechanicznie i szablonowo, zapotrzebowanie
na pracownika coraz się zmniejsza, a ilość
pozbawionych pracy robotników, skutkiem
rozwoju techniki, coraz bardziej się zwiększa
i jest już olbrzymia.

Tak więc widzimy, że maszyna coraz bar-
dziej wypiera pracę ręczną człowieka, który
wobec sprawności maszyny staje się z ko-
nieczności zaledwie jej pomocnikiem.

Wzrastają z tego powodu rzesze bezro-
botnych, niezależnie już od przejściowych kry-
zysów gospodarczych, a przyjęta ongiś z ostrą
krytyką teoria ekonomisty Malthusa, który
twierdził, że światu grozi przeludnienie, gdyż
ludności przybywa w stosunku geometrycznym,
gdy w tym samym czasie środki wyżywienia
wzrastają tylko w stosunku arytmetycznym —
zaczyna być znów aktualną i rozważaną
przez ekonomistów.

I jakkolwiek nie można już teraz twier-
dzić, że brak jest środków do wyżywienia,
to jednak istnieją liczne rzesze bezrobotnych,
które nie mają za co nabyć niezbędnych środ-
ków do egzystencji dla siebie i swych rodzin.

Pominąwszy już fakt, że bezrobotni stają się
podatnym elementem dla hasel szkodliwych
dla ogółu robotników, trzeba wziąć pod uwagę,
że zubożenie mas z braku pracy jest
niebezpiecznym przejawem dla przemysłu
i handlu, gdyż powoduje zmniejszenie się
liczby konsumentów i tem samem wywo-
luje, względnie pogłębia kryzys gospodarczy
w państwie.

Kraje, posiadające wielką produkcję prze-
mysłową, szukają zbytu swe, wytwórczości
w krajach o mniej rozwiniętym przemyśle, te
znów zapomocą ochron celných i propa-
gandy, starają się rozwinąć swój rodzimy
przemysł.

Walka o nabywcę-konsumenta rozpoczęła
się i jesteśmy świadkami, napozór dziwnego
a jednak zrozumiałego zjawiska. I tak w Sta-
nach Zjednoczonych, w kraju o ustroju wy-
bitnie kapitalistycznym, gdzie zdobycze so-
cjalne robotnika są znikome, wprowadza się
w niektórych działach przemysłu pięciodnio-
wy tydzień roboczy bez redukcji płac.

Nie można przecież posądzać przemysłu
amerykańskiego, że wprowadza taką inowację
z pobudek humanitarnych, a przeto muszą
być inne tego powody, a mianowicie roz-
chodzi się tu głównie o ożywienie rynku go-
spodarczego oraz o zapobieżenie bezrobociu,
gdyż wielka liczba ludzi bez pracy i tam jest
niepożądanym elementem. Zmniejszenie zaś
tygodnia roboczego da tam możność zatrud-
nienia jakiejś części bezrobotnych, którzy
zarabkując, będą mogli nabywać wypro-
dowane towary, a z drugiej znów strony ro-
botnik pracując pięć dni w tygodniu będzie
więcej wydawał, niż gdy jest zatrudniony
pełny tydzień.

Nie przesądzając, jakie da rezultaty redukc-
cja dni roboczych i w jakiej mierze złagodzi
ona kryzys gospodarczy i bezrobocie, to
w każdym razie, ze względu na to, iż w żad-
nym kraju nie znajdzie się taki rząd, któryby
chciał hamować rozwój techniki przez nie-
dopuszczanie na swój teren nowych zdoby-
byczy techniki, lub rozwinąłby propagandę,
mającą na celu zmniejszenie naturalnego przy-
rostu ludności, zagadnienie zmniejszonego ty-
godnia względnie dnia roboczego staje się
sprawą światową o pierwszorzędnym znacze-
niu i aktualności.

S. S.

KOLEDZY!

PRZYGOTOWUJCIE SIĘ DO ŚWIĘTA

1-GO MAJA!